

MOMENTS

Francesc E. Quiles

DISBAUXA

1.

avui la carretera és deserta uns arbres grollers obrin el pas del camí el camí desert el camí d'arbres guillotina trencada espantada fa cercles al voltant del meu cotxe accelere mire espie converse amb la soledat de les hores la solitud del greix de les hores enfonsat sota els llençols la cançó de tots els dies a la carretera el camí mirant els arbres espiant el cotxe tot accelerant amb la soledat un suïcidi quotidià una mort no satisfeta enmig de la grandària la immensitat la formiga que corre els ocells dels espills per tal de plegar al treball que desbudella les escames d'un paper d'una línia en blanc.

vint-i-quatre quilòmetres continue accelerant els llavis presents la saliva present les premonicions presents d'avui quelcom sorprenent esperat fins i tot refusat ara a la carretera el cotxe amb olor fratricida vint-i-sis quilòmetres sent l'ambient estrany perdut que espargeix entre la boira entre les coves de la boira crec que m'he deixat una botella al frigorífic en enllestir de beure al frigorífic àdhuc l'herba n'és una neu vint-i-vuit quilòmetres al treball al servei com sentiments de peixos no hi ha cap persona pit! pit! piit! xiule als colls als espais irremeiables a les cordes a les rampoines a la disfàgia el camí em reserva quelcom sospitós in-sospitós el boscatge m'espera alguna cosa trentatres quilòmetres i l'oblit aleshores.

2.

L'home es desperta embussat en el llit. La suor gotejada ha deixat una marca profunda al coixí. Es palpa la cara entreveent el rellotge. Aixecar-me. Ben bé em quedaria dormint, una estona, a l'absència, però el treball, els diners... Assegut a la vora del jaç agafa els pantalons, en el misteri de la foscuria, tot cercant a palpes les sabates. Pensa. Pense i no recorde, allò d'ahir, potser d'avui. Es rauta el cap, badalla, no en remembra. S'encén un cigar, mentre l'aigua cau a una vall obscura, silenciosa, en obrir l'aixeta, com el

cotxe en la carretera. El fum espés, tot i que siga airejada la cambra de bany, s'enganxa al cristall, deformant-hi el seu rostre ennegrit, dispers, desconegut. L'aigua continua el seu pas al misteri dels quilòmetres. Ell, en abandonar la cambra, beu d'una botella, la saboreja, la degusta, i mecànicament l'enquadra al frigorífic. Els somnis, si es pogueren escoltar. Els somnis. Destrossen les cèl·lules, tot dejectant les neurones, biòtiques del res. Caldria escoltar-hi. La jaqueta, les claus, tot a punt de la matinada. El perill de baixar per l'escala, i no pas per l'ascensor. Trobar-s'hi gent, cares, espills, cada dia, a hores d'ara. Però no hi ha res, dormiten damunt els ferros, damunt el seu pes, sota el blanc estudi de la ment. L'home puja al cotxe, encara que cansat i recolza el seu crani al seient. Espera. Uns minuts més abans de penetrar la solitària, els camps contraguts, les notes de l'automòbil txaikovskianes, uns minuts menys. Tanca els ulls, tracta, enmig d'una follia quinada, fins i tot amarga, llavors, de recordar.

3.

trenta-set quilòmetres i em deture dues noies al bàlsam dues xiques ben fetes no sóc tan sol com creia dues noies de ventre de riu m'aprove m'aproxime m'acoste accelerant el cor el cap el penis el desig del bàlsam enmig de la soledat el desig dels somnis a qualsevol carretera el treball de la carretera el treball de trenta-set quilòmetres respiració inspiració ençà enllà silenci comprensió baixa m'arrime dues xiques amb els llavis humits rojos de picor d'espill bruses fines fines noies bones somriures riures d'ulls fer l'ullet a les noies a mi exaltats en la soledat de la cambra amb la soledat del paisatge en la soledat dels cossos dues noies jo el cotxe.

m'acaronaven el líquid d'elles a les mans les mans banyades que m'humien els llavis la suor rodant per les espatles el pèl enxarxat els pits ofensius llepant-los llepant els mugrons endurits els pubis irritats ametllat florits el penis tremolant el cotxe abandonat el treball esclatat el treball ganes de no fer allò que vol hom fer allò que hom desitja el semen recurrent fluïnt entre les cames sedoses sedoses noies sedós paisatge no tan solitari però solitari el sexe de les xiques empinant-se a la victòria els somnis de la ment la ment d'elles de nosaltres els ocells dels ventres el trontollament de l'herba els somnis de la ment i l'oblit aleshores.

4.

L'home travessa el camp, les muntanyes cap al treball transmutat, eternament present. No recorde, no hi és pot. Què pot amagar un somni? Quin misteri té una carretera solitària, fora del món i de mi? Accelera més l'automòbil passant els arbres tacats per l'ombra, per la tristor de les eugues. Vint-

i-quatre quilòmetres. Se'm fa necessari encendre un altre cigarret. No puc recordar. La llegenda, el vent de la violència. Sortir de la desgana que el coacciona tots els dies, això no és possible i l'home ho sap. Va, marxa, camina, al perill de l'absència, la saliva barrejada amb la bilis exaltada de tots els dies. Vint-i-vuit quilòmetres. La pols em fa tèrbola la memòria. Quin significat amaga allò que ens mou al supòsit? Les membranes no es posen en acció; impossibilitat d'agafar la teua vida. L'home té els ulls fixos en els seus ulls; retorna darrere les escenes viscudes fa una estona: el cotxe, les claus, la jaqueta, el frigorífic, la botella, la cambra de bany..., tot s'amuntega en els ossos. Escollirà un, dos, tres, quatre, cinc, sis, set, vuit, nou, deu, onze..., trenta-tres quilòmetres. Sona a poc a poc la música de la vespra, del sulfur, de la matinada. La música txaikovskiniana es belluga al capó. Remembre per fi, ara, la semiologia dels malsons, o bon-sons, que ens embarga després de la monotonia. Ja no escollirà onze, deu, nou, vuit, set, cinc, quatre, tres, dues, un... El senyal del riu que xiuxiueja, que em crida, que em clama, sota la foscúria fangosa.

5.

Trenta-set quilòmetres. Tot s'aglomera de sobte, les coses somniades, els grifolls nitrosos, la veritat feraç. S'havia trobat amb dues xiques, dues noies de llet inflamable, les quals cridaven fora de la carretera, independitzar-se de les estranyes tempestes que l'envoltaven el dia sencer; aprofitar els minuts sagrats de la son, aprofitar l'esperança d'eixir als ulls oberts. Dues noies, dues xiques (vs. possibilitats/impossibilitats). L'home és content, té amor d'aquesta matinada, veu caminar els arbres, veu enfonsar-se l'asfalt a la *Ilunyania*, veu..., es veu amb les dues xicones, els plaers, les hores que comencen i que s'acaben, tot rebotant-se per terra, per l'herba provocadora, sentint-ho. Demacrat, s'hi veu i no hi és: el cotxe roda, el cotxe és deturat, ell toca la realitat, ell toca els somnis. Aleshores, el cotxe es desfà, impertinent, contra una roca, un peny, una muntanya; els vidres es tornen vidres més petits, més aguts, tot pulveritzat. L'home té el coll retorçut, sagnant, desaparegut entre el ferro; un ganyot de desesperança i remembra... Les noies em besen em volen jo elles esclafe els seus pits flaire sexual de llibertat el cotxe abandonat nosaltres abandonats apretant-nos més sentint la nostra calor els nostres temors nosaltres damunt l'herba veient allò que no plega l'accident prop de nosaltres enmig de la soledat del paisatge infinit.

MILIONÈSIM

Aquell home caminava pels carrers rellentosos, perduts, de la rosada anterior. Els pseudo-monuments creixien vers el cel blau enllumenat, trontollant-se després panxudament damunt els temporals protectors d'idees noves i rebrotades. Pit contra pit, mans contra mans, encimbellats, closos. L'home perdurable, potser, llegia un poema matinal que destrossava els pulmons. M'esperen per tal de jugar una partida a cartes. Són les nou. Sobra temps. Els amics, la beguda, les sotes, els cavalls..., hi poden esperar. Aquell home creuava els passadissos intemporalment; depriment dimarts. Pel seu costat, en adonar-se'n, passà, un taüt, un dol. Els veu i despita la seua mirada en el pas lent i sacrificat d'una llarga espera.

—Què porten? —pregunta unglejat de tal encant.

—Portem quatre ànimes mortes —contestà una vella, que anava plorant com un marbre—. Quatre joves que han deixat de viure de sobte. Tan bons xics, i mire vosté, morts mentre esperaven. D'ells sols portem les ànimes palloses. Mire vosté, sols hi resta l'aire volatilitzat.

Aquell home es quedà mormolant certes inconsonàncies, fins desapareixer la comitiva festívola de buit cossos. Dimecres depriment. Semblava tot una fredorada de galtes furtades. Les deu encara. Tinc temps de greujar els meus passos pels contorns, rodalies, irrevocables de l'enometria. S'enllora en alenar sense sentir, veient l'engrut com raja per les estàtues no-històriques, pels pedestals on tots fem la nostra misèria quotidiana. Aleshores agrada la feridura d'unes persones que ballen, canten, bojos, plens de radiant espectre, com si volgués trepitjar el front necessari.

—Què és això? —indaga ortocromàticament.

—La carn es demana, un dia sí, l'altre dubitativament sí, brotar del fermer que ens donen. No en podem fer res. Com palminervis, l'afany sempre es queda en sàbia congelada, fins i tot mineralitzada. Això, veu vosté, és la pipella que ho amaga tot.

Aquell home pregava una fugida, mentre s'oblidava del dia repodrit fins la mateixa naixença. Dijous depriment. La gent corria, en posar-se els semàfors en roig, i es petrificaven quan eren verds. El soroll de vegades embossa la penombra esclafida. Les onze; ja sóc prop. L'histerisme dels meus

amics no obrirà la fotja de les llengües. Una tenda ben engalanada, encara que petita, llenega en les pedres. Compraré algunes coses. La partida serà llarga,

milionèsima,
amorrada al record
del temps perdut
al rellotge.

—Els capvespres sempre esperen les imatges del marriment. Vosté, potser, és un d'ells? —observa un botiguer de punyals malèfics.

Aquell home no contestà. Les mentides no surten efecte enfront dels mentirosos. Tots necessitem de vegades no dir res, fins i tot allò que ens pot servir. Depriment divendres. Enmig d'aquesta ciutat ningú no es coneix, tan sols quan som lúcids, bojos en una ciutat de bojos. Les dotze. Els meus amics hauran restat farts de tant d'esperar-me. Ja plegue, per un poc més que tard, no trencaran la finestra. Aleshores veu de nou passar la comitiva dolorosa d'abans.

—Però encara són aci?

—Mire vosté, com anem d'enterrar aquests xics si no hi són? No li he dit que sols n'hi ha aire esfumat? Arribem a la subsistència en el moment de perdre's en la cosa intravenosa, comprén vosté?

Aquell home s'apropa a la casa dels seus amics. Dissabte depriment. La una. Podem ja jugar la partida. Puja els graons, cinc-cents mil graons per no res, i obri la porta.

—Sou ací?

Una mosca vola pertot. Ell entra al menjador, bon dia, hi és, hi són. Són quatre esquelets escampats per tot el menjador. Tenen la cara arrossegada, d'ira, de desesperança.

—He vingut a fer-vos companyia. Juguem la partida, ja que no podem eixir d'aquesta irracionalitat. Diumenge depriment. Hem tardat tantes hores a trobar-nos que ara se'ns fa obligat dormir una estona, immensitat, veure passar les hores, els minuts, els segons. Juguem, maleïts, un accent saltuari a la discrepància suspesa. Dilluns sensacional.

Aquell home reparteix les cartes, com sempre es verifica el dimarts depriment. És una partida llarga,

milionèsimes vegades
de jugar en el fang.
del preàmbul.

València, 4 maig 1980